

Ο ιερέας με τα εννιά παιδιά που διακόνησε στο χωριό του Χριστού | π. Θεολόγος Καλαφατάκης

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Ο π. Θεολόγος Καλαφατάκης, εφημέριος στον Ι.Ν. Τιμίου Σταυρού στην Ιεράπετρα, όπου διδάσκει ως καθηγητής Θεολογίας, στο 1ο Λύκειο, μιλά για τη ζωή του στην ορεινή Κρήτη, τους νέους σήμερα και τις μαντινάδες

Ο π. Θεολόγος Καλαφατάκης, εφημέριος στον Ι.Ν. Τιμίου Σταυρού στην Ιεράπετρα, όπου διδάσκει ως καθηγητής Θεολογίας, στο 1ο Λύκειο, μιλά για τη ζωή του στην ορεινή Κρήτη, τους νέους σήμερα και τις μαντινάδες

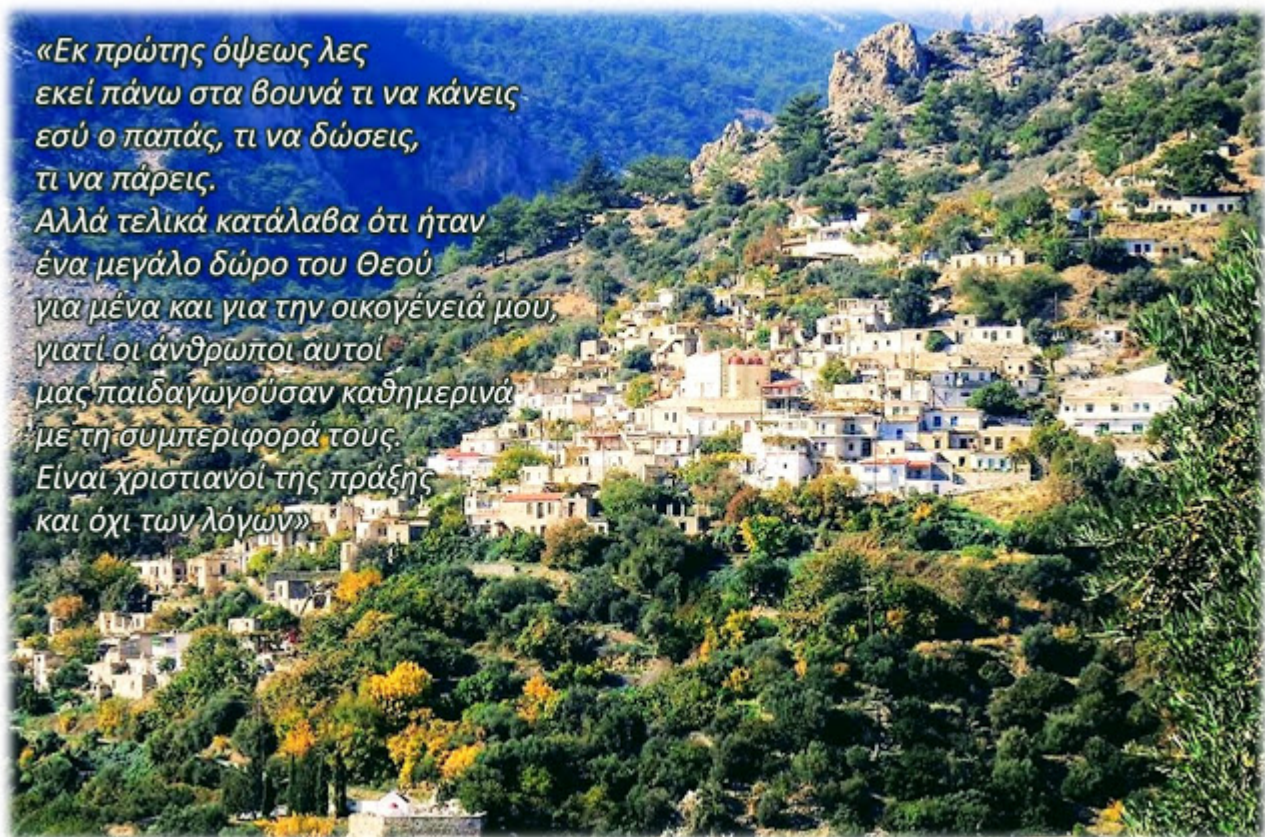

Ο π. Θεολόγος Καλαφατάκης, εφημέριος στον Ι.Ν. Τιμίου Σταυρού στην Ιεράπετρα, όπου διδάσκει ως καθηγητής Θεολογίας, στο 1ο Λύκειο, μιλά για τη ζωή του στην ορεινή Κρήτη, τους νέους σήμερα και τις μαντινάδες

Όσο περνούν τα χρόνια τόσο βεβαιώνομαι ότι τίποτα δεν επιτυγχάνεται στη φασαρία και στην πολυκοσμία. Αν κάτι μπορεί να πείσει ή να φέρει κοντύτερα τον Θεό στους άλλους, αυτό μεγαλώνει στη μόνωση, στην ησυχία και ποτέ στη φλυαρία.

Γνώρισα έναν έγγαμο ιερέα με εννιά παιδιά που μου είπε πως πριν από δέκα χρόνια μετατέθηκε στο ορεινό χωριό Χριστός, ψηλά στην Κρήτη. Αυτά τα χρόνια που έζησε εκεί, κατάλαβε εκ των υστέρων, πως ήταν σημαντικά για όλη την οικογένειά του. Βρέθηκαν ξαφνικά σε ένα χωριό πολύ ταπεινό, σχεδόν ερημωμένο, αφού είχαν απομείνει λίγοι κάτοικοι, αγράμματοι και ηλικιωμένοι, αυτοί όμως κουβαλούσαν πάνω τους όλο τον θησαυρό των αιώνων της πίστης και του τόπου.

Τον παρακάλεσα να συνεχίσουμε τη γνωριμία μας και να μας μιλήσει για τους αναγνώστες της Ορθόδοξης Αλήθειας για αυτού του είδους τη διακονία που η ζωή του έφερε. Δέχτηκε με την προθυμία ενός φιλόξενου Κρητικού. Ο πατήρ Θεολόγος Καλαφατάκης κατάγεται από την Ιεράπετρα Κρήτης. Είναι πατέρας 9 παιδιών, καθηγητής θεολογίας στο 1ο Λύκειο Ιεράπετρας.

Οι δυσκολίες

Μας μετέφερε τις πρώτες σκέψεις κι εντυπώσεις που είχαν αυτός και η οικογένειά του όταν βρέθηκαν στα βουνά:

«Εκ πρώτης όψεως λες εκεί πάνω στα βουνά τι να κάνεις εσύ ο παπάς, τι να δώσεις, τι να πάρεις. Αλλά τελικά κατάλαβα ότι ήταν ένα μεγάλο δώρο του Θεού όχι μόνο για μένα αλλά και για την οικογένειά μου γιατί οι άνθρωποι αυτοί μας παιδαγωγούσαν καθημερινά με τη συμπεριφορά τους, με τα λόγια τους, την απλότητά τους, την ευλάβειά τους, την αληθινότητά τους.

Μια πενταετία πριν, ήμουν διάκονος στην Ιεράπετρα και μετά ιερέας 2-3 χρόνια σε μεγάλο ναό της πόλης. Μετά που πήγα στο χωριό μού φάνηκε στην αρχή λίγο δύσκολο και βαρύ γιατί και μακριά ήταν και κόσμος δεν είχε αλλά τελικά αποδείχθηκε ότι ο Θεός ξέρει τι κάνει πάντα. Τα παιδιά το ζήσανε ως χωριό δικό τους και οι κάτοικοι εκεί τα ζήσαν σαν δικά τους παιδιά καθώς δεν υπήρχαν άλλα.»

Του ζήτησα να μας περιγράψει την γνώση που είχαν οι μοναχικοί αυτοί κάτοικοι για τα πράγματα της Εκκλησίας. Ο πατήρ Θεολόγος εξήγησε την κατάσταση όπως έχει:

«Οι άνθρωποι εκεί μπορεί να μην γνώριζαν θεολογικά πράγματα, μπορεί το θέμα της εξομολόγησης να μην το ξέρανε καλά. Ακόμα και στη θεία κοινωνία επηρεασμένοι από παλιούς ιερείς μετείχαν πολύ αραιά αλλά τα βιώματά τους ήταν γεμάτα από ορθοδοξία και ευαγγέλιο. Είναι χριστιανοί της πράξης και όχι των λόγων.

Είναι αυτή η ατέλειωτη γραμμή της παράδοσης στην οποία οφείλεται αυτό. Και ελπίζω να μην διακοπεί αυτή η γραμμή γιατί αυτό είναι η ελπίδα μας, το μέλλον που προσδοκούμε να είναι καλύτερο για τα παιδιά μας.

Μια γιαγιά παράδειγμα μίμησης!

Θα σας περιγράψω μια εικόνα: Θυμάμαι μια γιαγιά που περνούσε με το γαϊδουράκι της από το σπίτι μας και ήταν φορτωμένη με λαχανικά. Όταν μας έβλεπε στο χωριό έκανε πολλή χαρά.

“Πάτερ μου πόσο χαίρομαι που σε βλέπω. Ήρθα φορτωμένη με όλα αυτά και λέω Θεέ μου εσύ μου τα χάρισες αλλά ξέρω ότι δεν είναι δικά μου, είναι δικά σου. Και δεν είναι μόνο για μένα είναι και για άλλους. Και σκεφτόμουν πώς να τα μοιραστώ. Τότε σε συνάντησα, εσένα που έχεις πολλά παιδιά και θα χαρώ πολύ να δεχτείς το δώρο μου.”

Και μας έδωσε λοιπόν αρκετά από αυτά και όταν τόλμησα να της πω “Μα εσύ

κοπιάσες”, εκείνη με ένα έντονο βλέμμα μου απάντησε “ο Θεός κοπιάζει για εμάς, και αυτά του Θεού είναι”.

Πού να τα πω και πώς να τα πράξω εγώ αυτά σαν θεολόγος; Κι όμως αυτή η γιαγιά τα έπραττε.

Τα παιδιά του παίζουν παραδοσιακά όργανα και τραγουδούν μαντινάδες

Θείο σημείο

Μια άλλη γιαγιά ερχόταν πάντα πρωί πρωί στον ναό, ήρθε, μπήκε μέσα πρώτη, πριν αρχίσει ο Όρθρος. Μπαίνω εγώ μετά από αυτήν και με απορία κοιτάζει την παπαδιά και της λέει “δεν ήταν εδώ ο πάτερ;”. “Όχι, τώρα μπήκε” λέει η παπαδιά. “Μα εγώ πώς ακούω μισή ώρα που είμαι εδώ ψαλμωδίες μέσα στο ιερό βήμα;” έτσι απλά τα είπε και δεν σκέφτηκε ότι ο Θεός της έδωσε σημείο.»

Τι είναι αυτό που μετατρέπει τον χριστιανό σε αληθινό παιδί του Θεού; Εμείς έχουμε συνηθίσει να βάζουμε κάποιες προϋποθέσεις για την αγιότητα και συχνά θέτουμε κριτήρια για να χαρακτηρίσουμε την πνευματική κατάσταση κάποιου. Ο π. Θεολόγος Καλαφατάκης θα μας μιλήσει και πάλι από την εμπειρία του στα ορεινά χωριά της Κρήτης:

«Οι περισσότεροι άγιοι είναι οι άγνωστοι. Έγινε εκταφή σε μια γιαγιά σε ένα άλλο χωριό κάποια στιγμή και τα οστά της ευωδίαζαν. Αυτό δεν το έμαθε κανένας. Δεν έγινε γενικά γνωστό στην εκκλησία. Ήταν μια απλή, άγνωστη γιαγιά με ένα όνομα που το ήξερε μόνο ο Θεός. Μια γιαγιά που ακόμα και οι ίδιοι οι χωριανοί δεν είχαν συνειδητοποιήσει ότι είχε τέτοιο ύψος πνευματικό. Αλλά αυτοί οι άνθρωποι φρόντιζαν πολύ την καθαρότητα τους. Δεν μόλυναν εύκολα τη συνείδησή τους,

την ψυχή τους και τον νου τους. Ήταν πολύ ευαίσθητοι. Έλεγαν αυτό δεν το θέλει ο Θεός, δεν θα το κάνω! Και αυτό έφερνε μετά μέσα στις ψυχές τους αυτούς τους καρπούς. Και εκπέμπουν μια ευωδία και ένα φως που το νιώθεις και αισθάνεσαι μπροστά τους πολύ μικρός. Αλλά αυτοί νιώθουν το αντίθετο. Πήγα σε μια γιαγιά μια φορά, μου λέει “πάτερ πώς μπήκες εδώ στο καλυβάκι μου; Εσύ, ένας σπουδαίος άνθρωπος”. Λέω “μπήκα γιατί εδώ αναπαύομαι”. Μου πρόσφερε μια καρέκλα αλλά της είπα ότι θέλω να κάτσω στο σκαμνάκι γιατί μου αρέσει εκεί. Και εκείνη ένιωθε πολύ όμορφα μετά. Καθόμουν και αισθανόμουν ότι έχω μπροστά μου μια γυναίκα που έχει τη σοφία του Θεού που ο κάθε λόγος της είχε βαρύτητα και δύναμη και έμπαινε στην καρδιά. Και λέω αυτά μόνο το άγιο Πνεύμα τα κάνει. Ούτε τα πτυχία, ούτε τίποτα. Αυτή η γυναίκα ούτε να γράφει δεν ήξερε.

Στην Παναγία

Μία άλλη ηλικιωμένη η οποία 45 χρονών έμεινε χήρα με 5 παιδιά, αισθάνθηκε τότε μετέωρη στη ζωή, ήρθε στην εκκλησία, γονάτισε στην Παναγία τη Χριστιώτισσα και της είπε “Παναγία μου κοίταξε να δεις, πήρες τον άντρα μου και αφού τον πήρες είσαι εσύ υποχρεωμένη να με αναλάβεις τώρα”. Αυτή είναι η σχέση των ανθρώπων αυτών με τον Θεό και τους αγίους. Αυτό που έκανε ο Άγιος Ιάκωβος που μάλωνε τον όσιο Δαβίδ «δεν θα σου ανάψω το καντήλι αν δεν φέρεις τον κλέφτη εδώ μέχρι το βράδυ». Μια τέτοια παρρησία έχουν αυτοί οι απλοί άνθρωποι. Και μετά συνεχίζει αυτή η γυναίκα και μου λέει “πάτερ από εκείνη την ώρα εγώ ανέβαινα ανήφορο, δεν ήταν εύκολη η ζωή μου. Αλλά ένιωθα πάντα το χέρι του

Θεού να κρατά το δικό μου και ανεβαίνουμε. Γι' αυτό και άντεξα." Και στο τέλος μου λέει την εξής μαντινάδα:

Εσήκωσα τα "δε μπορώ",
στερήθηκα τα "θέλω",
ελπίζω ίσως λυτρωθώ
στα χέρια των αγγέλων.

Με καθαρότητα

Επειδή έχουν λεπτότητα ψυχής αυτοί οι άνθρωποι είναι ποίημα η ζωή τους και ποίημα και τα λόγια τους.

Μιλούσαν με ποιήματα στη χαρά, τη λύπη, στο πένθος, στον γάμο, στις παρέες. Έλεγε μια μαντινάδα ο ένας, απαντούσε ο άλλος με τη μία. Λένε εκεί σε μια συνάντηση:

1000 καλωσορίσατε
οι φίλοι οι δικοί μας,
και αν δεν χωρεί το σπίτι μας,
πάνω στην κεφαλή μας.

Απαντάει η άλλη ομάδα χαριτολογώντας:

Στην κεφαλή δεν βγαίνουμε
γιατί θα γκρεμιστούμε,
την όρεξή σας βλέπουμε
και σας ευχαριστούμε.

Οι άνθρωποι ήταν φτωχοί, αγράμματοι αλλά τη ζωή τους την απολάμβαναν. Γιατί είχαν τα στοιχεία της ανθρωπιάς, του σεβασμού, της αγάπης, του φιλότιμου. Αυτή η παράδοση του Ευαγγελίου και της πατρίδας μας ήταν βιώματα αυτών των ανθρώπων και ας είχαν αγράμματους παπάδες τότε που δεν κάναν κηρύγματα. Όμως μέσα στις μαντινάδες τους έβγαινε η θεολογία ολόκληρη.

Ζήτα πάντα και πεθύμα
να πεθάνεις καθαρός
και ποτέ σου στη ζωή σου
ξένου χάκι (ξένο πράγμα)
να μην τρως"

μου είπε μια άλλη γιαγιά που είναι τώρα 93 ετών. Ο στόχος αυτών των ανθρώπων δηλαδή δεν είναι να κάνουν σπίτια, να βγάλουν λεφτά. Είναι να πεθάνουν καθαροί. Αυτό περνούσε και στα παιδιά του και στα εγγόνια τους μέχρι σήμερα και το βρήκαμε κι εμείς σε αυτό το χωριό.

Κι άμα τρως και ξεφαντώνεις
δώσε κι αλλού όπου πεινά.
Μην του λησμονείς του χάρου
γιατί βρίσκεται κοντά.

«Επειδή έχουν λεπτότητα ψυχής αυτοί οι άνθρωποι, είναι ποίημα η ζωή τους και τα λόγια τους. Στη χαρά, στη λύπη, στο πένθος, στο γάμο, στις παρέες. Έλεγε μια μαντινάδα ο ένας και απαντούσε ο άλλος»

Την έννοια της καθαρότητας που αυτοί οι ορεσίβιοι αναπτύσσουν στη ζωή τους, ο πατήρ Θεολόγος θα μας την αναλύσει στη συνέχεια.

«Καθαρός εννοούν στη συνείδηση, γιατί το μεγαλύτερο βάσανο είναι να έχεις λερωμένη συνείδηση η οποία δεν σε αφήνει να ησυχάσεις. Ξέρουν ότι η ουσία και η ομορφιά της ζωής δεν είναι να έχεις ύλη και να την απολαμβάνεις. Το μυστικό είναι να έχεις καθαρότητα συνειδήσεως. Οπότε έχεις ειρηνική ψυχή και αποκτάς αυτά που ψάχνει ο σημερινός άνθρωπος, την ειρήνη, τη χαρά και δεν τα βρίσκει. Στην εποχή που ζούμε από πολλούς μπορεί να περιγελάται ο καθαρός και ο σπουδαίος να θεωρείται αυτός που κάνει βρωμιές. Ένα βρώμικο σώμα δεν το αντέχεις, φαντάσου ένα βρώμικο πνεύμα. Και φτάνουμε σε καταστάσεις ασθενειών ποικίλων που πολλές φορές έχουν ρίζα τους αυτήν την αποσυναρμολόγηση του εσωτερικού μας εαυτού.

Ο σημερινός Έλληνας λέμε δεν θυμίζει τον παλιό, αλλά εκεί που νομίζουμε ότι όλα είναι χαμένα και όλοι είναι σάπιοι υπάρχουν αντιστάσεις. Πολλές φορές μπορεί να είναι πολύ δυνατές αυτές οι αντιστάσεις και να μην είναι όπως λέγεται σήμερα ότι το κακό κυριάρχησε και το καλό έσβησε. Λέει μια σύγχρονη μαντινάδα:

Μπορεί σε λάθος εποχή
να 'ναι γραφτό να ζήσω,

μα φτάνουνε οι ρίζες μου
χιλιάδες χρόνια πίσω.

Αυτό δεν είναι μια ελπίδα δυνατή για το μέλλον αυτού του τόπου; Και δεν χρειάζονται ίσως πάρα πολλοί. Λίγοι να υπάρχουν μπορούν να κρατήσουν το φως και να το μεταδώσουν παραπέρα..

Και μία άλλη:

Για την ιδέα του κανείς
αξίζει να πεθαίνει
κι άσε ει ντα λένε οι δειλοί
και οι προσκυνημένοι.

«Εκεί που λες πως όλα είναι χαμένα, όλοι είναι σάπιοι, ο Έλληνας αντιστέκεται!»
«Εμείς έχουμε πρόβλημα με το ράσο, όχι τα παιδιά. Είναι θύματα των μεγάλων!
Ό,τι δρόμο τους δείξεις αυτόν περπατάνε»

Μετά τις πρωτότυπες και απολαυστικές μαντινάδες, η συζήτηση εξακολούθησε για την ανατροφή των παιδιών, αλλά και το πώς δέχονται οι μαθητές του τον πατέρα Θεολόγο ως καθηγητή τους, αλλά και ιερέα:

«Τα νέα παιδιά σήμερα είναι πολλές φορές θύματα εμάς των μεγάλων. Γιατί ό,τι δρόμο τους δείξεις αυτόν περπατάνε. Τα παιδιά μας είναι καλοπροαίρετα, εύπλαστα, έχουν καθαρότητα και αθωότητα. Εμείς εδώ και στα μέρη τα δικά μας είναι και οι άνθρωποι φιλήσυχου και τα παιδιά είναι πολύ καλοπροαίρετα αλλά έχει μεγάλη σημασία πώς θα σταθείς μπροστά τους σαν καθηγητής, σαν ιερέας, σαν γονιός. Πολλές φορές με ρωτούν πώς το δέχονται τα παιδιά το ράσο μέσα στην τάξη; Εμείς οι μεγάλοι έχουμε περισσότερο πρόβλημα με το ράσο. Όχι τα παιδιά. Εκείνα όταν αντιληφθούν αληθινότητα και όχι υποκρισία, ότι τους μιλάς με αγάπη δεν λογαριάζουν τι φοράς. Μάλλον αγαπάνε μετά και αυτό που φοράς. Και πολλές φορές τα παιδιά, όταν πάρουν θάρρος ανοίγονται και στα διαλείμματα περισσότερο να σου πουν και τα βαθύτερα της ψυχής τους. Αλλά χρειάζεται να καταλάβουν ότι τα σέβεσαι και ότι αναλαμβάνεις κι εσύ τις ευθύνες που σου αναλογούν. Γιατί μας αρέσει πολλές φορές να φορτώνουμε ευθύνες στα παιδιά και να λέμε “εσείς φταίτε”, γιατί νομίζουμε ότι το να παραδεχτούμε ότι φταίμε μας ρίχνει στα μάτια τους, ενώ μας ανεβάζει.

Μια συγγνώμη που θα πεις μπροστά στα παιδιά τα καθηλώνει. Και έρχονται μετά και σου ανοίγουν την καρδιά τους. Ένα κοριτσάκι μια φορά μου λέει : “Πάτερ, έναν μήνα τώρα σκέφτομαι να έρθω να σας βρω να σας μιλήσω. Αλλά κάνω δυο βήματα μπροστά και τρία πίσω. Όμως σήμερα το αποφάσισα και λέω δεν πάει άλλο.” “Γιατί κοριτσάκι μου ήθελες να έρθεις και δεν το αποφάσιζες;”

«Και λίγοι να υπάρχουν, μπορούν να κρατήσουν το φως και να το μεταδώσουν παραπέρα. Δεν χρειάζονται πάρα πολλοί»

Ο π. Θεολόγος με την οικογένειά του και φίλους

“Γιατί σκεφτόμουν τι θα πείτε όταν θα σας πω αυτά που έχω να σας πω”.

Τα παιδιά πολλές φορές έχουν αυτήν τη δυσκολία. Δεν στεκόμαστε απέναντί τους με κατανόηση, να συμπάσχουμε αλλά αισθάνονται ότι θα τα πυροβολήσουμε, θα τα ελέγξουμε, θα τα παρατηρήσουμε. Αυτό το κοριτσάκι είχε κάποια σοβαρά πράγματα, δεν είχε ανοίξει την καρδούλα της ποτέ να τα πει, πήρε το θάρρος από ένα μάθημα που κάναμε μια φορά αλλά δεν τα κατάφερε αμέσως. Με τον καιρό μου ανοίχτηκε και κάποτε τα μάτια της γυάλισαν από τα δάκρυα. Της λέω “Κοριτσάκι μου σε αγαπούσα μια φορά, τώρα σε αγαπώ πέντε”. Η πίστη την οποία εκφράζουμε εμείς οι ιερείς αγκαλιάζει αυτό το παιδάκι.

Αυτήν την επιείκεια την έχουμε ανάγκη όλοι μας. Τον δρόμο μάς τον έδειξε ο ίδιος ο Χριστός. Μια πόρνη του πήγαν στα πόδια του να τη λιθοβολήσει. Και ήταν έτοιμοι αυτοί οι άνθρωποι της ακρίβειας γιατί έτσι έλεγε ο νόμος. Και τελικά ο Χριστός τούς λέει “ Όχι, η αγάπη είναι πάνω από τους νόμους”!»

«Τα έμαθα να ψάλλουν. Όλα παίζουν παραδοσιακά όργανα, αντί να παίζουν με το κινητό»

Ο πατήρ Θεολόγος έχει μια πρεσβυτέρα δασκάλα και μαζί έχουν εννιά παιδιά. Είναι ο πλέον έμπειρος να μας απαντήσει εάν η πολυτεκνία είναι χάρισμα ή είναι μια επιλογή του κάθε ανθρώπου...

Είναι και τα δύο. Όπως σε όλα στη ζωή μας, έτσι τα πιστεύουμε και τα βιώνουμε είναι η συμμετοχή του Θεού και της ανθρώπινης βούλησης. Εδώ λοιπόν το ίδιο πράγμα, αν και η ευλογία του Θεού είναι το πιο ουσιώδες. Γιατί όταν ο Θεός δεν

ευλογεί, ούτε πολύτεκνος γίνεσαι, ούτε ολιγότεκνος. Ή μπορεί να είσαι άτεκνος κάτι που δεν είναι τιμωρία βέβαια. Από την άλλη όμως είναι αναγκαία και η συγκατάθεση η δική σου από καρδιάς. Αυτό συνέβη να το θέλουμε και οι δύο και εγώ και η παπαδιά. Νιώσαμε μια αγάπη για τα παιδιά. Ήταν θαύμα ο ερχομός του κάθε παιδιού και απολαμβάνουμε την πραγματικότητα αυτή της πολυμελούς οικογένειας. Ο Θεός βάζει το χέρι του και μας ελαφρύνει το βάρος, γιατί είναι μεγάλο.

Αλλά η αγάπη είναι πιο μεγάλη και αυτό σημαίνει ότι και η χαρά μετά είναι πιο μεγάλη από τον κόπο που υπάρχει. Αλλά εδώ τώρα χρειάζεται συνειδητή συμμετοχή σε αυτό που γίνεται. Δεν αφήνουμε στον αυτόματο πιλότο τα πράγματα. Τα παιδιά πρέπει να φροντίζεις στην αγωγή τους την κάθε λεπτομέρεια. Όχι με άγχος αλλά με έγνοια. Δηλαδή το κάθε τι που μπορεί να προκαλέσει ζημιά στην παιδαγωγή του παιδιού σου, στο μέλλον του, κάτι που παρατηρώ με λύπη μου και δεν το προσέχουν πολλοί γονείς: Βάζουμε στα μικρά, παιδικά έργα να δουν τα οποία είναι γεμάτα από αγριότητα, σατανισμό, φιγούρες που παραπέμπουν σε μαγείες. Εγώ εξ αρχής με την παπαδιά μου (και δεν νομίζω ότι είμαι μόνο εγώ) αισθανθήκαμε ότι αυτό δεν είναι τυχαίο και δεν είναι χωρίς επιπτώσεις στην ψυχή των παιδιών. Το παιδί είναι λεπτό, ευαίσθητο, γλυκό, ήπιο, αγνό, θέλει εικόνες απαλές στην ψυχούλα του, όχι νεκροκεφαλές κλπ.

Υπάρχουν επιλογές

Τα παιδιά μου τα έμαθα να ψάλλουν. Και στην εκκλησία και στο σπίτι ασχοληθήκαμε και με τη μουσική, τα όργανα. Όλα παίζουν παραδοσιακά όργανα όπως λύρα, λαούτο, βιολί, σαντούρι, μαντολίνο. Καταλάβαμε εξ αρχής ότι μπορούν να παίξει πολύ σπουδαίο ρόλο η παραδοσιακή μουσική στις ψυχές των παιδιών. Βάζαμε τέτοια ακούσματα και από όταν ήταν μικρά τα παιδιά. Ποτιστήκανε με αυτά και νομίζω ότι βοήθησε πάρα πολύ στην αγωγή των παιδιών αυτό το πράγμα. Μέχρι και σήμερα το βλέπουμε αυτό. Ο Δημήτρης που τώρα έδινε πανελλήνιες μετά το κάθε μάθημα έπιανε τη λύρα του και έπαιζε ένα τέταρτο και έβγαине τραγουδώντας και χαμογελώντας. Ήταν απίθανη αυτή η εικόνα εν μέσω πανελληνίων. Αντί να επιδοθούν στα κινητά τους μπορούμε να βρούμε επιλογές εμείς οι γονείς ώστε να τα προσανατολίσουμε σε υγιείς δρόμους που θα δώσουν στα παιδιά γέμισμα ψυχής και στο παρόν και στο μέλλον.

Αυτό δεν μπορεί να γίνει με προτροπή διδασκαλική. Πρέπει να η ψυχή τους να νιώσει την ομορφιά αυτού του κόσμου και μόνα τους μετά τα επιζητούν.»

Ο πατήρ Θεολόγος από την Κρήτη, σήμερα εφημέριος στον Ιερό ναό Τιμίου Σταυρού στην Ιεράπετρα ο ιερέας με τα εννιά παιδιά, προτείνει τη χαρά της ζωής και την ομορφιά που μας έκανε δώρο ο Δημιουργός. Εκεί μέσα βρίσκουν χώρο η μουσική, τα παραδοσιακά όργανα, οι μαντινάδες, οι άγιοι και οι απλοί άνθρωποι. Όχι ιδεολογικά.

Οι άγιοι, αλλά και όλοι εκείνοι που συγκροτούν το σώμα της εκκλησίας, προσπαθούν να κάνουν την έκπληξη και να μεταμορφώσουν την πραγματικότητα.

Σοφία Χατζή

δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΑΛΗΘΕΙΑ, 15.01.2020

Πηγή: apantaortodoxias.blogspot.com